

Bille: Det forekommer mig, at man ved den Tanke, som er fremsat fra forskjellige Sider, nemlig at det skulde kunne have ladet sig gjøre nu at faae Finantsloven forelagt, udsætte et Udvalg og lade dette arbejde, til Rigsdagen igjen kom sammen, har overseet den ganske væsentlige Forskjel, som der er mellem det Tilfælde, hvor Rigsdagen tager sig en Ferie, d. v. s. naar der hengaaer flere Dage eller Uger fra det ene Møde til det andet, og det Tilfælde, at Rigsdagen „udsættes“ paa længere Tid. Der er nemlig en ganske væsentlig og praktisk Forskjel mellem disse to Tilfælde. Jeg skal f. Ex. blot nævne det, at med Hensyn til Embedsmændsvalgene gjælder i det første Tilfælde den almindelige Regel om de 4 Uger, hver Dag af Ferien regnes med i Fristen, men hvor der derimod er Tale om længere Udsættelse, troer jeg det er gjældende Praxis, at de Dage, i hvilke der paa Grund af Udsættelse ingen Møder have været holdte, betragtes som bortfaldne og ikke regnes med, saa at man, naar man samles igjen, ved Beregningen af Tiden for Valgenes Varighed kun regner de Dage, der ere gaaede forud for Udsættelsen, men springer denne heelt over. Der er en anden praktisk Omstændighed, som det maastee ogsaa kunde være hensigtsmæssigt at nævne, nemlig at naar Rigsdagens Møder ere „udsatte“, betales der ingen Diæter, og et Udvalg, som skulde arbejde under en Udsættelse, vilde altsaa komme til at arbejde uden at nyde det Bederslag, som Grundloven og Valgloven erklære ikke blot at være Rigsdagsmændenes. Ret at erholde, men tillige deres Pligt at modtage. Jeg troer altsaa ikke, at det paa nogen Maade vilde have ladet sig gjøre nu at faae forelagt Lovforslag, udsætte Udvalg og lade dem arbejde paa en Tid, hvor Rigsdagen i Virkeligheden ikke eksisterede, og hvor Udvalgene derfor heller ikke kunde sidde med nogen Ret. — Derimod kan jeg ikke nægte, at det ogsaa for mig staaer som det ubetingede Rigtige i Henhold til Grundlovens § 52, at Finantsloven burde være forelagt allerede i dette Møde. Hvis ikke min Hukommelse skuffer mig meget, er der vel tidligere indtruffet Tilfælde, hvor man paa samme Maade har seet hørt fra den strenge Bestemmelse i § 52; men jeg skjønner ikke rettere, end at der er al-

mulig Opfordring til ved denne Leilighed at udtale som Folkethingets Anstuelse, at Grundlovens § 52 maa forstaaes saaledes, at Finantsloven bør forelægges i det første Møde efter det, i hvilket Rigsdagen er sat, og det, hvad enten denne Forelæggelse kun kan blive formel, saa at senere et nyt Lovforslag maa træde istedetfor det først forelagte, eller den strax kan forelægges i sin endelige Stillelse. Jeg troer ikke, det er en saa ligegyldig Ting, om man seer hørt fra en saa klar Bestemmelse som den, der staaer i § 52, og uagtet Sagen ved denne Leilighed neppe vil have praktisk Betydning, troer jeg, som sagt, at der er Grund til fra forskjellige Sider at urgere, at saaledes maa § 52 forstaaes.

Indenrigsministeren. At den nu sidende Rigsdag er en ordentlig Rigsdag, kan ikke være mindste Tvivl underkastet. Skjelnemærket mellem en ordentlig og overordentlig Rigsdag kan ikke heroe paa Finantslovens Fremkomst, og Spørgsmaalet om der er begaaet nogen Feil ved, at Finantsloven nu ikke er fremlagt, er altsaa et selvstændigt Spørgsmaal, der netop først kan besvares, naar det er afgjort, at dette er en ordentlig Rigsdag. Om nu Finantsloven burde have været forelagt eller ikke, derom kan der ganske vist være nogen Tvivl, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at hvis Hans Majestæt ikke havde ønsket Rigsdagens Samtykke til en Udsættelse ud over 2 Maanedes, men benyttet sin grundlovmæssige Ret til strax at udsætte den i den nævnte Tid, saa troer jeg ikke Nogen lettelig var falden paa at sige, at Rigsdagen skulde have været sammenkaldt og at man derpaa skulde have forelagt Finantsloven, før Forsamlingen skiltes ad. Det forekommer mig imidlertid, at Spørgsmaalet her bliver ganske det samme, thi her er kun Tale om Rigsdagens Samtykke til en Udsættelse, og det er altsaa den eneste Sag, der kan komme for paa denne Rigsdag. Jeg skal derhos bemærke, hvad jeg tidligere nævnte, at om end Formspørgsmaalet kan være tvivlsomt, saa kan det ikke være tvivlsomt, at man ved nu at forelægge Finantsloven vilde have opoffret Realiteten; thi der er ingen Tvivl om, at den endelig affattede Finantslov, som